

стройни голи ръце, отрупани съ гривни. Копринена диадема прибираще огненитъ ѝ коси.

Тихъ шъпотъ мина като дългъ трепетъ изъ тълпата.
— Кира Ефросина... Кира Ефросина...

Иваница се дръпна, сякашъ нѣщо го бѣше блъснало въ гърдитъ. Пламъци лизнаха странитъ му. Той сложи треперещитъ си ръце върху колѣнетъ и се помъчи да събере всичкото си внимание върху колесницитъ отъ посребрена медъ, които бѣха вече наредени на арената. Половината отъ кочияшитъ бѣха облѣчени въ сини туники, другата половина въ зелени. Едритъ буйни коне тропаха нетърпеливо съ кракъ.

Отново условниятъ знакъ.

И лекитъ колесници отхвъркнаха като изпуснати стрели. Но Иваница виждаше всичко като презъ гъста, трептяща мъгла. По едно време се наведе низко надъ ухото на Теофила и пошепна:

— Кои сж ония тримата съ Ефросина?

— Неотлъчнитъ ѝ роби: логотетъ Изидоръ, търговецътъ Никифоръ и протостраторъ Иоанъ.

Иваница въздъхна и отправи взоръ къмъ бѣгащитъ колесници. Пакъ спечелиха Синитъ.

Защо се гнѣвъ? — се попита недоволенъ момъкътъ. — Какво отъ това, че ония тримата сж тамъ? Още по-добре.

И все пакъ, едно дълбоко разочарование смразяваше сърдцето му. Обърна се внезапно. Пъстритъ очи бѣха устремени точно въ него. Хетерата се усмихна, кимна леко съ глава.

Обзе го безумно желание да скочи и да отиде при нея. Но той наведе глава и упорито се загледа въ една точка.

Следъ това двама яки борци сплетоха мургавитъ си тѣла. Съ затаенъ дѣхъ тълпата следѣше изкусната борба. Единиятъ бѣше високъ, сухъ мъжъ съ гладки мускули — силни като стомана. Другиятъ бѣ по-низъкъ, по-набитъ, съ едри мишици и вратъ на бикъ. Като хищни звѣрове тѣ се дебнѣха, приближаваха, за мигъ кръстосваха лактитъ си и отново се пущаха. При всѣки сполучливъ ударъ тъл-